

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

UNELMATE PEIG

Teine raamat

Susan Mallery
Dream Groom
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 1999 by Susan W. Macias

© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09278914
ISBN 978-9949-25-602-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

„Tahab süüa!“ teatas kahe aasta ja nelja kuune Sasha tõsisel ilmel, suured sinised silmad murelikult tumedaks tõmbumas. „Tahab võid.“

Ryan Lawford vaatas otsa vennatütrele ja siis kõnealusele „temale“. Kahjuks polnud näljane olend väikevend ega isegi mitte kutsu, vaid hoopis faks, kus paber oli kortsus ja kleepuv maapähklivõi klahvistikul ning kohal, kus oleks pidanud olema telefonitoru, istus lusikas. Ryan surus tugevamini pihku kümne lehekülje pikkuse aruande, mille pidi kahekümne minuti pärast Jaapanisse saatma.

„Mina ka süüa!“ teatas Sasha. „Sagetti.“

„Muidugi,“ surus Ryan läbi kokkusurutud hammaste, tundes kuidas vererõhk tõuseb.

Spagette – miks ka mitte? Lapsemäng! Kõrvale salat ja küüslaugusai. Endale punast veini ja vennatütrele piima. Oli ainult üks väike aga. Õigupoolest küll kolm aga. Esiteks polnud temast köögis suuremat asja, kui just toit polnud plastnõus, mille

sai mikrolaineahju pista. Teiseks oli tema teada külmikus üksnes poolik purk maapähklivõid, mille faks oli nüüd ära söönud. Kolmandaks ei saanud ta sugugi aru, mida ta üldse siin teeb. Ta ei jaganud lastest ja nende vajadustest ööd ega mütsi. Helen ja John olid ikka päris pööraised, kui määrasid tema Sasha hool-dajaks.

Ta keeras kannal ringi. „Tulen kohe tagasi,“ ütles ta lootes, et Sasha ei järgne talle. Sellest ajast peale, kui ta eelmise nädala lõpus kohale jõudis, et korraldada venna ja vennanaise matused, käis laps tal kogu aeg sabas.

Sashat ei häirinud see sugugi. Maapähklivõipurk kõvasti vastu rindu surutud, järgnes ta Ryanile. „Onu Ayan? Emme juulde minna.“

Toas, kus Ryan oli endale kabineti sisse seadnud, helises telefon. Ta läks sinnapoole. Sasha üritas temaga sammu pidada.

„Onu Ayan? Tahab emmet.“

Tüdruku hääleke katkes. Ryanil polnud vaja lapsele otsa vaadata: ta teadis, et tüdruku silmist voolasid pisarad. Taustal oli endiselt kuulda faksi piipitamist. Telefon helises uuesti. Toru võttes langes ta pilk arvutiekraanile ja ta otsustas, et skaneerib lehed sisse ja saadab need modemiga.

Ta võttis toru ja haugatas: „Halloo?“

Maapähklivõipurk kukkus põrandale. Õnneks ei läinud see katki, aga nüüd voolasid Sashal pisarad juba ojana.

„Emme,“ nuuksus ta nii, nagu oleks ta väike südameke murdumas. Ryan tegi grimassi. Küllap oligi. Lapse lõug värises, pehmed tumedad lokid kleepusid laubale ja tilluksed käed olid kokku surutud.

Helistaja, Ryani töökaaslane, üritas talle üht keerulist probleemi seletada. Kuid Ryanil ei õnnestunud keskenduda. „Oota,“

ütles ta, pani toru käest ja läks Sasha juurde. Enne kui ta jõudis lapse sülle võtta, helises uksekell.

Ryan surus vandesõna maha. Mis täna küll lahti on, mõtles ta, kuid peletas siis selle küsimuse peast. Polnud vaja ahvatleda saatust veelgi suuremat segadust tekitama. Elu oli niigi keeruline.

Ta võttis toru. „Helistan sulle tagasi,“ ütles ta vastust ära kuulamata ja pöördus Sasha poole. „Sinu probleemist räägime mõne hetke pärast. Kõigepealt tuleb vaadata, kes ukse taga on.“

Tüdrukuke tõmbas ninaga. „Emme,“ sosistas ta.

Ryan surus veel ühe vandesõna maha. Kuidas küll rääkida väikesele lapsele, et ei ta ema ega isa tule enam tagasi koju? Ta kirus nädala aja jooksul juba tuhandendat korda, et vend määras tema oma ainsa lapse ainuhooldajaks.

Ta läks esikusse ja tõmbas ukse lahti. „Mis on?“ küsis ta.

Lävel seisev noor naine naeratas talle. „Tere, härra Lawford, mina olen Cassie Wright. Me kohtusime pärast matuseid, aga ma ei loodagi, et te mind mäletate.“

Cassiel oli kaasas kaks suurt toidukotti ja ta andis ühe Ryani kätte. Ryan märkas keskpäraseid, kuigi meeldivaid näojooni, lõuani ulatuvaid pakse tumedaid juukseid ja suuri silmi.

„Sellest on juba nädal möödas,“ jätkas Cassie Ryanist mööda minnes. „Arvasin, et nüüdseks olete ilmselt juba üsnagi omadega läbi. Sasha on armas laps, aga selles vanuses on nendega raske. Ma tean, et teil endal pole lapsi. Teie vennanaine rääkis teist vahel lasteaias käies. Nii et siin ma nüüd olen.“

Rääkides sammus ta edasi ja seisis lõpuks keset kööki, uurides katastroofi, mis oli omal ajal olnud päris kena ruum. Kraanikauss ja kõik lauad olid täis nõusid. Oli näha, et enne kui

Ryan ära tabas, et last tuleb süüa lastetoolis, oli ta üritanud seda teha laua ääres, mille tulemusena oli toit põrandale puudenud.

Cassie Wright keeras end pikkamööda ringi ja vaatas siis Ryanile otsa. „Tõin süüa, aga õigupoolest oleksin pidanud koristajad kaasa võtma.“

Ryanile ei meeldinud end küündimatuna tunda, aga ta ei osanud lapse eest hoolitseda. „On üsnagi raske olnud.“

„Selles ma ei kahtlegi.“ Cassie sõbralik ilme oli kaastundlik. Ta pani toidukoti toolile, mis – kui põrand välja jätta – oli ainus vaba pind.

Ryan vaatas talle otsa, siis süles olevat toidukotti, siis uuesti Cassiele otsa. „Kes te olete ja miks te siin olete?“

Enne kui Cassie jõudis vastata, kostis esikust kikkamist ja väikeste jalgade jooksumüdinat. „Cassie!“ hüüdis Sasha rõõmsalt. Ta jooksis kööki nii kiiresti, kui jalad võtsid, ja viskus võõrale naisele sülle.

„Tere, pisike,“ ütles Cassie kummardudes, et laps sülle võtta. Ta surus end sirgu ajades lapse kõvasti vastu rinda. „Olen sinust puudust tundnud. Kuidas sul läheb?“

Sasha kallistas teda kõvasti, võttis Cassiel kaelast ja saatis talle laia naeratuse. „Aitab onu Ayani.“

Cassie vaatas Ryanile otsa. „Ahah. Sasha süda on õiges kohas, aga tema abistamisega kipuvad kaasnema katastroofid. Tunnen kaasa.“

„Hoopis faksile tuleks kaasa tunda. Ta üritas sellele maapähklivõid sisse süüa.“

Cassie kirtsutas nina. „Kas oli nii või?“ küsis ta Sashalt, pühkides lapse näolt kuivavad pisarad. „Kas sa tahtsid faksile süüa anda?“

Sasha noogutas ägedalt ja tumedad lokid hüplesid pea liigutamise rütmis. „Tahtis süüa. Sasha annab.“

Ryan vahtis enda ees seisvat noort naist. Naine tundis end Sashaga vabalt ja oli näha, et laps tunneb teda. Nii et üksnes tema ei saanud asjadele pihta. „Kes te olete?“ küsis ta.

Cassie pani Sasha maha ja nühhkis käsi vastu seelikut. Ta astus Ryanile kaks sammu lähemale ja andis käe. „Vabandust, oleksin pidanud selgemalt väljenduma. Mina olen Cassie Wright. Olen Sasha lasteaias kasvataja. Tunnen teda umbes aasta aega ja ta on viimane pool aastat minu rühmas olnud.“ Ta vaatas Ryanile otsa, ta hääl mahenes. „Tunnen teile südamest kaasa. Arvasin, et teil võib olla raske kaheaastase elurütmiga harjuda ja tulin uurima, kas saan abiks olla.“

Ryan tundis tohutut kergendust. Ta surus naeratades Cassie kätt, nagu oleks talle lotovõit sülle langenud. „Väga tore,“ ütles ta. „Teil on õigus. Mul pole lapsi ja mul pole nendega kogemusi. Olen üritanud tööd teha, aga Sasha käib mul kogu aeg sabas. Mul ei õnnestu mitte midagi ära teha.“

Ta lasi Cassie käe lahti ja heitis pilgu kellale. „Pean ühe dokumendi Jaapanisse faksima. Kell on juba palju. Pean selle veel arvutisse skaneerima. Kas hoiate tal silma peal? Paar minutit. Olen kohe tagasi.“

Seda öeldes nihkus ta ukse poole ja kadus siis esikusse juba enne, kui Cassie jõudis midagi öelda.

Skaneeritud dokumenti salvestades ja seda modemiga ära saates mõtles Ryan, et ta palvetele on vastatud. Kui Cassie – mis iganes ka ta perekonnanimi on – tunneb Sashat, siis õnnestuks tema käest üht-teist teada saada. Ta polnud veel otsustanud, mida vennatütrega ette võtta. Kuigi ta tahtis esimesel võimalusel minna tagasi San Joseesse, tundus, et see pole mõnda aega

võimalik. Lisaks oma firma asjadele tuli tal ajada korda ka Johni ja Heleni asjad. Ta peab otsustama, mida teha suure vana majaga, mille vend ja vennanaine olid hiljuti ostnud. Oli tuhat asja, millega tegelemiseks polnud tal ei tahtmist ega aega. Kuid kedagi teist kahjuks ei olnud.

Cassie aitaks Sashaga hakkama saada. Ehk on ta nõus käima lapsehoidjaks või soovitama kedagi, kes oleks valmis siia kolima. Just seda ongi vaja, jõudis ta otsusele. Lapsehoidjat. Nagu Mary Poppins.

Pool tundi hiljem läks Ryan tagasi kööki. Ta polnud valmis uuesti Sashaga silmitsi seisma, kuid mõistis, et ei saa last igavesti Cassie hoolde jätta, kuigi kiusatus oli suur.

Sasha istus söögitoolis. Kuna ta oli sõna otseses mõttes küünarnukkideni punase sousti sees, oli ta varase õhtusöögi ilmselt just lõpetanud. Cassie seisis nõudepesumasina ees, kumardudes seljaga Ryani poole.

Ryan kangustus lävel. Kuigi ta oli seda kodust stseeni näinud tuhandeid kordi kas telekas või filmides, polnud ta seda kordagi päriselus kogenud. Selles, et majas on naine ja laps, oli midagi pisut häirivat. Kuigi see polnud tema maja. Kui siin üldse keegi on vales kohas, siis just tema ise.

Cassie tõstis pilgu ja nägi Ryanit. „Kas saite dokumendi saadetud?“

„Jah. Suur tänu lapsel silma peal hoidmast.“

Kui ta Sasha poole vaatas, naeratas laps talle laialt, võttis siis mõlema käega kaanega plasttopsi ja tõstis selle ettevaatlikult suule. Tal õnnestus juua nii, et maha läks vaid paar teelusikatäit. Ryan mõtles, kuidas ta ise oli lapsele esimest korda piima andnud – päris klaasiga ja klaasitäie. Külma piim oli valgunud lapse pidžaamale, ta enda kingadesse ja kastnud märjaks köögipõranda.